

HAVANK

DE VERKAVELDE BRUIDEGOM

Over het boek

In de epiloog van dit Schaduw-verhaal werd, heel terloops, een feit vastgelegd, op grond waarvan dit deel in de serie wellicht het meest merkwaardige genoemd mag worden. Maar ook overigens mag deze ‘Havank’ er zijn als een raadselachtige, boeiende en vooral: meeslepend vertelde detective-story.

Het werk van wijlen Havank wordt met de regelmaat van een klok herdrukt en geen lezer zal dan ook hiaten in zijn Schaduw-verzameling hoeven aan te wijzen. In zijn eerste boeken sloot Havank zich nog angstvallig aan bij de toen heersende ‘orthodoxe’ traditie –

gevestigd door Edgar Wallace en door een pionier als Ivans – maar in zijn latere romans kreeg de humor van zijn persoonlijke taalgebruik hoe langer hoe meer de overhand. Na Havanks dood wordt de serie voortgezet door de journalist-schrijver Pieter Terpstra, die door pers en publiek vrijwel onverdeeld is geprezen om zijn inlevingsvermogen in het hoogst merkwaardige zieleleven van de Schaduw.

Over de auteur

Henricus Fredericus (Hans) van der Kallen had al vroeg de ambitie schrijver te worden. In 1935 werd zijn droom bewaarheid toen hij bij uitgeverij AW Bruna & Zn. de succesauteur Ivans

opvolgde. Van der Kallen nam hierbij het pseudoniem Havank (H van K) aan. Hij zou voor Bruna dertig zeer populaire misdaadromans schrijven, meestal met als hoofdpersoon Charles C.M. Carlier, alias de Schaduw. De detectives van Havank zijn verschenen in de bekende Zwarte Beertjes-reeks en uitgegeven met boekomslagen getekend door Dick Bruna. In totaal zijn er meer dan tien miljoen exemplaren van zijn boeken verkocht, van zes boeken werd een hoorspelbewerking gemaakt. Op 22 juni 1964 overleed Havank.

Van dezelfde auteur

Het mysterie van St. Eustache

Het raadsel van de drie gestalten

Het spookslot aan de Loire

Het probleem van de twee hulzen

Er klopt iets niet

Hoofden op hol

Polka mazurka

Vier vreemde vrienden

De Schaduw grijpt in

De Cycloop

De Schaduw contra de drie dartele
doodgravers

De Schaduw is terug

Lijk halfstok

In memoriam de Schaduw

De versierde bedstee

"Schaduw ... waarom?"

De man uit de verte

De N.V. Mateor

De weduwe in de wilgen

Deurwaardersdelirium

Het geheim van de zevende sleutel

De zwarte Pontifex

Havank-omnibus

Circus Mikkenie

Spaanse pepers

Dodemans dollars

De Schaduw & Co

Vier Schaduwen en één Spook

Caviaar en cocaïne

Colofon

Omslagillustratie: R. Pluim

Omslagontwerp: Dick Bruna

Druk: Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
1978 A.W. Bruna & Zoon
Utrecht/Antwerpen

isbn 90 229 0340 0

isbn e-book 978 90 449 6012 9

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle
nieuwe spannende boeken

van A.W. Bruna Uitgevers, dé
thrilleruitgever van Nederland?

Geeft u zich dan op voor onze
spanningsnieuwsbrief via onze

website www.awbruna.nl

HAVANK

DE

VERKAVELDE

BRUIDEGOM

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

1 Waarin: een chirurg en drie vraagtekens:

De lange en magere, schrale en ongeveer zestig-jarige chirurg, Dr. Louis Dupont, een man met zilvergrijs en fijn-gesponnen haar, zat onbeweeglijk in de draaistoel achter zijn modern stalen schrijfbureau, – met een witte telefoon in de ene en een dunne sigaar in de andere hand.

‘Jaah?...’

Hij droeg een onberispelijk lichtblauw linnen zomerpak en Witte schoenen, en een wijd-open zijden overhemd dat zijn magere en opvallend lange hals

onbedekt liet. Misschien deed hij juist daarom, van terzijde gezien, zo sterk denken aan een gier. Tot die indruk droeg overigens zijn roofsnavel van een neus ook het een en ander bij. Zijn spitse kin was hard en agressief, en zijn mond met de ingetrokken hoeken ronduit onaangenaam, zelfs wanneer hij even glimlachte. Zoals nu, en wat overigens zelden het geval was. Maar hij had de suave stem en gepolijste manieren van een prelaat of hoveling uit voorbije eeuwen. Zijn handen met de opvallend lange vingers, en zonder enig sieraad, waren zorgvuldig gemanicurd en schier vrouwelijk van vorm. Een donkere bril beschermde zijn ogen tegen

het felle zonlicht van de klare zomermorgen, maar het waren niettemin de ogen van een cobra.

Luisterend en zwijgend, de witte hoorn van de telefoon aan het oor, staarde hij strak voor zich uit, door de wijd-open balcondeuren, naar de ongerept blauwe lucht en naar de verre horizon van de Middellandse Zee, waarvan het monotoon geruis vaag tot hem doordrong, herhaaldelijk echter overstemd door de geruchten van het drukke verkeer op de bekendste strandboulevard van Nice, de 'Promenade des Anglais', waar hij de bovenste en achtste verdieping van een hypermodern flatgebouw bewoonde.

Het was overigens geenszins zijn enige, en misschien zelfs niet zijn voornaamste adres. En datzelfde gold dan voor de naam in gouden letters op de zwarte marmeren plaat naast de voordeur:

Dr. LOUIS DUPONT-CHIRURG??

Maar de vraagtekens waren er pas in de loop van de ochtend aan toegevoegd. Met geel krijt en door onbekende hand. Lugubere of smakeloze grap? Plagerij van een teleurgestelde patiënt? Of... iets ernstigers? Dr. Louis Dupont wist het niet. Hij had het trouwens nog niet ontdekt ook.

Toch had hij wel degelijk een zeker recht op die naam, want als Louis Dupont was hij indertijd, een kleine veertig jaar geleden, in Frankrijk genaturaliseerd; en als Louis Dupont was hij later aan de Sorbonne gepromoveerd tot Doctor in de Medicijnen, en als Louis Dupont ook oefende hij in Nice zijn praktijk uit. Maar dat 'Louis Dupont' was tevens een laatste schakel in een niet onaanzienlijke reeks àndere naamsverwisselingen en àndere naturalisaties, waarvan de keten echter in twee oorlogen en ettelijke revoluties verloren was gegaan... zodat het vandaag aan de dag vrijwel, maar niet helemaal, ondoenlijk was om de

zeer geziene, zeer welgestelde en zeer gecultiveerde chirurg Dr. Louis Dupont te herleiden tot de oorspronkelijke en nederige Stanislas Kiskunfelegy, die, een zestig jaar of zo geleden, uit arme maar vrome ouders, en in een verloren dorp ergens in de Karpathen, geboren was.

En die laatste zinsneden konden dan klinken als de aanhef van een kapittel in de ‘Levens der Heiligen’ – maar dat was dan tevens ook wel de enige ‘heiligheid’ die in deze samenhang op de been kon worden gebracht.

Van al die voorgaande nationaliteiten bezat Dr. Louis Dupont echter nog steeds de authentieke, hoewel misschien niet altijd op strikt en stipt legale wijze

verlengde of hernieuwde paspoorten. Zij kwamen hem desondanks uitstekend te stade en bewezen hem onschatbare diensten in de riskante trafiek, bij de gevaarlijke 'handel', die hem zijn enorm en nog steeds aangroeiend fortuin verschaftte.

Onder de naam en het uiterlijk van Dr. Louis Dupont, leefde hij echter binnen de grenzen van het overigens geenszins te versmaden inkomen van een succesvol medicus en chirurg met een internationale cliëntèle van grotendeels hypochondrische klanten of grotendeels ingebeelde zieken aan de Côte d'Azur.. en genoot daarnevens, en zeker ook niet ten onrechte, de reputatie van een man

met een privé-vermogen.

Maar, hoe de nederige Stanislas Kiskunfelegy uit de Karpathen dat fortuin vergaard had, was een vraag die eenvoudig nooit scheen op te komen in de hoofden van zijn voornamelijk vrouwelijke cliënten. Misschien was het aan die financiële bescheidenheid te danken, dat Dr. Louis Dupont, Chirurg, tot dusverre ontsnapt was aan de noodlottige, voor hem noodlottige belangstelling van zulke internationale piraten en zeeschuimers, avonturiers en boekaniers, als, bijvoorbeeld, een zekere Simon Templar, die ook wel de 'Saint' genoemd wordt, of van die 'Vriend van Weduwen en Wezen' die zijn fortuin en

zijn reputatie verdiend heeft als ‘De Schaduw’...

Dr. Louis Dupont, chirurg, kende beiden van naam en faam, doch slechts op papier, en lachte er dus om. En aan hen beiden had hij inderdaad gedacht toen hij, in een overmoedige bui, zijn nieuwe en zewaardige yacht ‘Nemesis’ gedoopt had, – met veel champagne en vele genodigden, waaronder zeker veel vrienden, maar ook wel vijanden...

Als ‘Dr. Louis Dupont’ dus bewoonde hij een weelderig appartement in een modern flatgebouw aan de Promenade des Anglais, in Nice – met onbeperkt uitzicht over de Middellandse Zee – maar zijn praktijk oefende hij

hoofdzakelijk uit in zijn eigen kliniek, een eindweegs buiten de stad. De kliniek stond in een uitgebreid park dat omringd was met een minstens drie meter hoge muur. De achterkant van een villa, de woning van de geneesheer-directeur, alias Dr. Louis Dupont, maakte deel uit van die muur: – een architectonische merkwaardigheid, misschien, die echter niet zonder bepaalde bedoelingen opgericht was, want Dr. Louis Dupont Was een man die ver vooruit placht te zien, èn te denken.

Ook zat die muur vol prikkeldaad en scherpe glasscherven, en liep er langs de bovenkant een dunne koperdraad, die

echter voor het naakte oog vrijwel onzichtbaar was, vanwege de klimop en wilde wingerd, de kamperfoelie en de bramen, welke vegetatie op de begane grond dan nog versterkt werd door een weelde van aloës en agaven, cactus en andere afstotelijke gewassen. De zuidelijke zijde van het domein werd begrensd door de zee en een smalle strook strand, waar het dagjesmens en de potenbader evenwel niet bepaald welkom waren. Zij kregen trouwens eenvoudig de kans niet om zo ver door te dringen, want de versperring was voor de gemiddelde inbreker of ongevraagde bezoeker nagenoeg even onneembaar als de in die kliniek wekelijks of

maandelijks gepresenteerde rekening voor de gemiddeld bemiddelde patiënt. Inmiddels zat Dr. Louis Dupont, chirurg, op dit moment nog steeds achter het stalen schrijfbureau in zijn woning aan de Promenade des Anglais, – met de telefoon tegen het oor gedrukt en de zonnebril op de neus. Hij luisterde, intens, met een frons in het hoge voorhoofd, maar verder was zijn gelaatsuitdrukking ongeveer even mededeelzaam als een nog ongekorven en dus nog onbedorven grafzerk.

De zenuwachtige secondenwijzer van de elektrische muurklok dartelde van stip naar stip en van cijfer naar cijfer. Eén seconde lang wierpen alle drie wijzers

zich op de hulpeloze twaalf, – en daarop begon een sirene te loeien en een kerkklok in de buurt te beieren, ging de telefoon opnieuw ‘Pip’ en gaf Dr. Louis Dupont voor het eerst tekenen van ongeduld. Zijn lange dunne sigaar was inmiddels uitgegaan. De dikke ronde, opgepofte en ietwat kaalhoofdige vent in de diepe fauteuil bij de open balcondeuren begon uitspannel-achtig te geeuwen. Hij geeuwde, en hij dacht aan de forellen die een zekere Bella hem voor het middagmaal beloofd had, maar hij trok haastig zijn geeuwend gezicht weer dicht toen Dr. Louis Dupont eindelijk de mond weer opendeed: ‘Uitstekend... en heel bevredigend

zelfs... op die enkele kleinigheden na. Maar d'at behandelen we straks wel. Stap in Lyon uit de trein en neem het vliegtuig. Ik verwacht je om zes uur aan boord. De 'Nemesis' ligt buiten Villefranche voor anker. De sloep haalt je op de gebruikelijke plaats af. Goedenmorgen...'

Hij legde de telefoon neer en keek ontstemd naar de uitgegane sigaar, die hij echter meteen verving door een sigaret: – een dure Egyptische en een speciaal voor hem alleen gefabriceerd merk.

De dikke in de luie stoel keek Dr. Louis Dupont vragend aan, want het gesprek was gevoerd in een hem onbekende taal.

Maar wie kent dan ook Turks!

Dr. Louis Dupont zette zijn zonnebril af en begon de Dikke in de luie stoel te bekijken.., waarop Dikke haastig en schuw de andere kant uitkeek.

‘Dat was Papoulos,’ zei Dr. Louis Dupont, en de voldoening in zijn fluwelen stem was onmiskenbaar. ‘Papoulos... met een eerste-hands verslag omtrent de bevalling. En in ’t Turks nogwel!’ Hij knikte, grinnikte even. ‘Een eerste-hands verslag omtrent de bevalling van onze wederzijdse en gelukkig dus zuiver overdrachtelijke Griekse nicht Alida Erysipilas. De zorgvuldig voorbereide ‘Operatie Alida’ is volkomen geslaagd. Moeder en kind

maken het uitstekend, maar de bakkers en gynaecologen bleken op 't laatste moment duurder dan oorspronkelijk afgesproken en kostten een extra tienduizend dollar, zodat wij onze prijs dus met vijftigduizend zullen moeten verhogen... en, in geval Snorkevitch niet bereid is dat extra'tje af te schuiven, kunnen we altijd nog aan onze trekken komen door de andere kant uit te slaan. Om 't geheimschrift van dit scenario voor je te vertalen, Horatio Smith...'

'Ehh'...' zei de dikke, Horatio Smith.
'Ehh?...'

'Ja...' zei Dr. Louis Dupont. 'De door mij maandenlang en, durf ik gerust erkennen, met genie voorbereide

plundering van het Franse
Laboratorium voor Atomisch
Onderzoek, in dat vriendelijk plaatsje
bij Parijs, is geheel en al naar wens
geslaagd. Het totaal van omkoopsom en
steekgelden, of hoe je 't noemen wilt,
was wel exorbitant en eenvoudig
aftroggelarij, maar dat halen we er wel
weer uit door de beide opbieders tegen
elkaar uit te spelen, en in elk geval heeft
onze B.X.Z. de gewenste documenten
in handen en zit nu onopvallend in de
ochtendsneltrein Parijs–Nice., en met
atomische geheimen, waarde Watson,
die de laatste vorderingen van de Russen
zowel als van de Amerikanen hele
stappen vóór zijn. 't Is natuurlijk

betreurenswaardig, want onaesthetisch, dat Papoulos zich tijdens ‘Operatie Alida’ genoopt heeft gezien twee nachtwakers naar het kerkhof te jagen, maar aan de andere kant is dat voor de betrokkenen een nuttige les, want nu zullen zij zich er in ’t vervolg wel voor wachten zo onbesuisd het mes van Papoulos tegemoet te suizen. Wat ik zeggen wou, Horatio Smith...’

Hij stond uit zijn draaistoel op, met de geruisloos lenige bewegingen van een traag zich rekkend roofdier, en kwam met de handen op de rug vlak voor de dikke in de fauteuil staan.

‘Horatio Smith...’ zei hij, en Smith keek hem schuw aan, ‘Papoulos rapporteert,

wat ik overigens reeds vernomen had, dat de Sûreté en het Deuxième Bureau en wat dies meer zij alles in 't werk stellen om het geval uit de krant te houden. Zorg jij er dus voor, Horatio, dat 't er vanavond met bulderende koppen in staat.'

Horatio Smith scheen plotseling op een razende cirkelzaag te zijn beland. Hij sprong half uit zijn stoel overeind.

'Ben je helemáál gek, Joachim!' snorkte hij. 'Ben je nou hééélemaal gek?... Publiciteit... Inmenging van de Pers... Dat's wel 't laatste waar we om verlegen zitten...'. Hij kwispelde zenuwachtig met de plumpe vette handen en zwaar beringde vingers. 'Dat's je reinste

waanzin, Joachim!...’

Dr. Louis Dupont knikte.

‘t Is tevens..., sport,’ mompelde hij. ‘Je lanceert ’t bericht natuurlijk zo, dat de aandacht van Pers en Publiek de verkeerde kant uitgeleid wordt. Moet ik dat er met zoveel woorden bijzeggen, Horatio? En verder stel ik er helemaal geen prijs op, Horatio Smith, dat je bij de open balcondeuren de naam Joachim uit zit te brullen. ’t Is Juli en dus warm en dus staan ook bij de burenrampen en vensters open...’

Smith de dikke gebaarde nog steeds zenuwachtig met beide plumpe handen en alle tien kwispelende vingers.

‘Waanzin!...’ herhaalde hij. ‘Waanzin!...

Je reinste... reinste... reinste...' De ander viel hem in de rede.

'Ik ben erg gesteld op... eh... reinheid,' mompelde hij laconiek, en glimlachte even. Zijn stem was suaver en zelvender dan ooit en de dreiging erin onmiskenbaar. 'En daarom stel ik 't zo op prijs, Horatio. dat Smith zich van nu af aan minder vaak, voorlopig zelfs helemáál niet, 's avonds in 't Casino met allerlei dellen en lellen van internationaal allooi af zal gaan geven...'

Horatio Smith slikte.

'Maar...' begon hij, in lam verweer. 'Ik...'

'Zo is 't,' zei Dr. Louis Dupont, alias Joachim. 'Horatio weet precies wat

Smith nu te doen staat. Dat wil zeggen... dat zij samen, tot op komma en decimaal nauwkeurig, uitvoeren wat hun opgedragen wordt.'

'Maar...'

Alias Joachim trok even de zilverwitte wenkbrauwen op.

'Ik schijn me te herinneren dat ik nog niet uitgesproken was,' zei hij. Papoulos rapporteert verder enkele zonderlinge wetenswaardigheden. De verdwijning van de documenten werd pas vanmorgen om een uur of negen ontdekt. Buiten mijzelf. Papoulos, onze B.X.Z. en Smith... weet niemand, is althans niemand verondersteld te weten, dat B.X.Z. vanmorgen, mèt de

papieren, de ochtendsneltrein Parijs-Nice genomen heeft. Toch rapporteert Papoulos, dat er, vlak voor het vertrek uit Parijs, minstens twee agenten van de Franse contraspionnage ingestapt zijn, die zojuist in Dijon versterking hebben gekregen van de Sûreté... een aantal detectives, namelijk. Wel, Smith, klopt dat? Nee, Smith, dat klopt helemaal niet. De verdwijning werd pas om negen uur ontdekt, en de trein vertrekt om even over half negen...' Hij tuurde een moment lang zwijgend naar de blauwe lucht eer hij Smith weer aankeek. 'Dus zijn er twee conclusies mogelijk. En één er van luidt dan, dat de aanwezigheid van Deuxième Bureau

en Sûreté in die trein niets met ons te maken heeft. De àndere conclusie...' Hij glimlachte en haalde even de schouders op. 'Hoe dan ook, Smith, het ziet er naar uit, dat de trein dus straks tussen Dijon en Lyon uitgekamd zal worden...' Hij staaarde met half dichtgenepen oogleden naar de kalende schedel van Smith. 'Nu maak ik me dáár niet bepaald ongerust over, want onze B.X.Z. is zoiets wel toevertrouwd; maar... waarom zit er net toevallig vandaag in diezelfde trein een zekere Monsieur Carlier?...'

Smith keek op, dom vragend en onverschillig.

'Een wàt?...'

‘Een zekere Carlier,’ herhaalde de ander, zijn stem niet helemaal vrij van ongeduld. ‘Een zekere Hoofdinspecteur Carlier... een zekere Charles C.M. Carlier... alias... de Schaduw!...’

En plotseling kwam Smith weer in contact met de cirkelzaag. Hij sprong half uit zijn stoel op, maar plofte meteen weer neer.

‘De Schaduw?...’ vroeg hij, ongelovig en amechtig. ‘Maar... waarom?...’

‘Juist!... Maar zou Smith misschien het antwoord weten?’

Het duurde ettelijke seconden eer de enormiteit van de insinuatie werkelijk insloeg, maar in de volgende seconde was Smith dan ook overeind. Hij hijgde,

en zijn gezicht gloeide van purperen verontwaardiging.

‘Joachim!...’ snakte hij. ‘Joachim!...’

En de glimlach van Joachim was vuil.

‘Troost je, Smith,’ zei hij. ‘Je hebt er ’t lef noch de hersens voor om een man van mijn intellect te dwarsbomen. En ga nou maar weg. Eten of zo... want dàt is in elk geval een functie die ik jou liever niet opnieuw in mijn tegenwoordigheid zie vervullen. Vreet smakelijk, Smith.’

Smith gloeide nog steeds van verontwaardiging, maar hij slikte de grofheid. Het was trouwens de eerste belediging niet, en ook zou het wel de laatste niet wezen, – en overigens was Horatio Smith, die in bepaalde kringen

bekend stond als de ‘Dikke Dudd’, een naïef en ongecompliceerd karakter met een dikke huid en een dikke schedel, en zelden of nooit zonder een zwaar pistool op zak. Hij wist er bovendien meesterlijk mee om te gaan. Daarin lag klaarblijkelijk zijn voornaamste bruikbaarheid wat ‘Joachim’ betrof, wiens lijfgarde en duvelstoejager hij feitelijk was... een lijfgarde echter, die ook weleens ‘prophylactisch’ werkte, – voorbehoedend en zo.

Hij keek de ander vragend aan.

‘Hoe laat verwacht je me vanmiddag terug, Joachim?’

‘Je kunt de hele middag wegblijven.’

Horatio Smith leefde helemaal op.

‘Ah!...’ zei Horatio Smith. ‘Dat schikt mij fijn! Dat’s fijn!’

Dr. Louis Dupont, alias Joachim, was inmiddels op de drempel van het balkon gaan staan, in de koelte van de zeewind en de schaduw van een blauwe markies. Hij draaide zich om en zette de zonnebril weer op, maar er was koud venijn in de zelden knipperende cobra-ogen.

Het ontging Smith.

‘Dat’s fijn!...’ herhaalde hij, ‘want Bella en ik...’

‘Nee,’ zei Joachim, en zijn lippen vormden een glimlach. ‘Ik zou die Bella van je voorlopig uit de weg blijven.’

Smith scheen te schrikken.

‘Wat is dat?...’

‘Dat’s een bevel,’ zei Joachim.

‘Goedenmiddag.’

Hij draaide zich om en betrad het balkon.

Mond half open staarde Smith hem na, gebelgd en onthutst en verslagen.

Woorden, driftige woorden en vragen stormden hem naar de mond maar schenen te sneven tegen zijn gouden tanden, of bleven plakken op zijn tong als vliegen aan de lijmstrook. Dan

gromde hij iets onverstaanbaars en stommelde woedend het vertrek uit, en achter zijn massieve rug ging de deur

niettemin onhoorbaar dicht. ‘He!...’ zei Smith, heel hard en heel luid; maar hij

zei het pas zo heel hard en zo heel luid toen de lift nagenoeg gelijkvloers was. ‘Hel!...’

Dr. Louis Dupont, die met beide ellebogen op de brede balustrade van het balcon leunde, zag hem naar buiten komen en in een knal paars-gele open roadster stappen, – en wegrijden op een manier die het meer dan duidelijk maakte dat Horatio Smith gloeiend de duvel in had.

‘Oppassen, Smith...’ mompelde Dr. Louis Dupont.

Hij was Smith echter nagenoeg meteen vergeten, al zijn aandacht weer bij het drukke verkeer beneden hem op de strandboulevard, – bij het snelle verkeer,

maar misschien voornamelijk bij het langzame. Bij de voetgangers, bijvoorbeeld, mannelijke zowel als vrouwelijke, en vooral bij degenen die niets om handen schenen te hebben. Of bij een venter van snuisterijen en souvenirs, bij een ambulante fotograaf, of bij een straatmuzikant met een viool onder de arm. Soms echter en ter verkwikkende afwisseling toefde zijn blik enkele momenten bij het langs de zee paraderend of in dekstoelen zonnebadend vrouwelijk schoon. Maar onder dat element zocht hij geenszins wat hij vermoedde, of vermoedde hij geenszins wat hij zocht: – antwoord namelijk op de vraag of hij al dan niet

en door wie dan ook ‘geschaduwd’ werd. Zodoende misschien ontging het hem dat een meisje met ravenzwart haar en een paradijselijk figuur in shorts daar reeds de hele morgen gezeten had, in een dekstoel, onder een bonte parasol.

Dr. Louis Dupont volgde de bewegingen van de fotograaf.

Het meisje herlas voor de zoveelste maal een brief die begon met ‘Ma bien chère Aranea’ en, na even sierlijk als ietwat erotisch krullende slotzinnen, eindigde met de handtekening ‘Charles C.M.’

Dr. Louis Dupont schreef de fotograaf als ongevaarlijk af, maar hij bleef op zijn observatiepost. Elke mannelijke slenteraar die er niet helemaal uitzag als

een badgast, of er juist al te opzichtig als zodanig uitzag, of die in te korte tijd te vaak het gebouw passeerde, kreeg zijn volle aandacht, vooral degenen die, al dan niet toevallig, naar boven keken. Hij had er minstens een uur gestaan eer hij er van overtuigd meende te kunnen zijn dat hij niet ‘geschaduwd’ werd. Hij had overigens geen enkele positieve grond om te denken dat hij wèl onder observatie stond, maar voorzichtigheid en waakzaamheid waren vaak beter dan de pistolen van Smith... en zijn vijanden bovendien talrijk.

Hij richtte zich op, sloeg het stof van zijn ellebogen en ging naar binnen. Een hoog opgeladen vrachtwagen denderde

voorbij. Het meisje met die aan 'Aranea' gerichte brief stond onopvallend op, – wat in de krielende menigte om haar heen overigens zo moeilijk niet was. Een minuut of zo later bereikte zij heelhuids en veilig de huizenkant van de boulevard, wat overigens in het internationale maniakken-verkeer nog zo eenvoudig niet was.

Inmiddels besteedde Dr. Louis Dupont ruim vijf minuten aan ettelijke telefoongesprekken, waarvan de meeste in een voor buitenstaanders ten enen male onbegrijpelijke code, vol medische termen. Daarna vulde hij één koker met lange dunne sigaren, een andere met dure Egyptische sigaretten, en tenslotte

zijn aansteker met benzine. Dan verdween hij in zijn 'Laboratorium' van allemaal witte lak, glas en nikkel. En kennelijk was Dr. Louis Dupont een man die van volte zowel als van afwisseling hield, want, nu de sigarenkoker, de sigarettenkoker en de aansteker gevuld waren, vulde hij een injectiespuit... en zelden had hij zo zeer op een gier met cobra-ogen geleken als juist tijdens die in wezen toch zo simpele handeling.

Toen hij de witgelakte deur van zijn laboratorium achter zich weer op slot deed en de sleutelring in zijn zak stak, scheen hij te aarzelen. 'Of... curare?' Hij schudde het hoofd.

Enkele minuten later, en na niettemin zorgvuldig zijn handen te hebben gewassen, zette hij een soepele panama op en opende de huisdeur van zijn appartement. Hij stapte over de drempel en drukte de deur met zijn rug weer dicht, wat een onhebbelijke gewoonte van hem was...

En toen hij zich omdraaide, om zich ervan te overtuigen dat de deur wel degelijk op slot zat... zag hij die vraagtekens in geel krijt op zijn naamplaat.

En seconden lang stond hij onbeweeglijk stil...

Een chauffeur in wit uniform en met

een witte pet op, sprong haastig uit de langs het trottoir geparkeerde groene Delage toen hij Dr. Louis Dupont uit het flatgebouw te voorschijn zag komen. Hij salueerde en hield, meer slaafs dan gediensstig, het portier wijd open en zijn mond dicht.

Een speurende blik naar links en naar rechts, en dan stak Dr. Louis Dupont eindelijk het brede trottoir over...

Het meisje met het ravenzwarte haar en een figuur als van een nympht in shorts, en met een aan 'Aranea' gerichte brief, maakte zich net toen los uit de beschutting van de koele schaduw, – in dit geval, lieve Lezeres, slechts de schaduw onder de luifel van een winkel

in snuisterijen en souvenirs, bonte prentkaarten en poppen in provençaals costuum.

Dr. Louis Dupont stapte in de Delage, – en het meisje slenterde onopvallend voorbij, tussen vele andere wandelaars, en wuifde naar een kennis op het terras van een café.

‘Naar de kliniek,’ snauwde Dr. Louis Dupont.

Het meisje onderdrukte een glimlach. De chauffeur mompelde: ‘Uitstekend, Doctor.’

‘Schiet liever op,’ zei Dr. Louis Dupont. Hij leunde achterover in de kussens, terwijl de chauffeur voorzichtig het portier sloot en achter het stuur klom.

Inmiddels was Dr. Louis Dupont de scherpe crisis van enkele minuten geleden reeds te boven, want een schrikhaas was hij zeker niet. Die vraagtekens op zijn naamplaat...?

Hij haalde de schouders op.

‘Een man in mijn positie hééft nu eenmaal vijanden.’

En daarmee schoof hij het geval van zich af, maar niet helemaal, want ergens in zijn brein, bleef één vraag gedurig knagen:

Wie...?

Hij schokschouderde opnieuw, en driftiger ditmaal, en hij weigerde er dieper op in te gaan... en juist dàt was misschien de eerste grote tactische fout

in heel zijn lange en zonderlinge loopbaan.

En dan wendde hij zijn gedachten naar een genoeglijker kant van het leven. De grootste slag van heel zijn carrière was inmiddels immers in elk opzicht geslaagd, en de opbrengst er van meer dan voldoende om zijn vermogen eindelijk op te voeren tot het fantastische cijfer dat hij zich gesteld had als ideaal, maar ook als uiterste grens. Nu, overwoog hij, kon hij zich 'terugtrekken' en van het leven gaan genieten!... Alsof hij zich ooit enig genot ontzegd had!... Hij was gezond en oersterk, en hij had nog jaren en jaren voor de boeg... Een lange zeereis aan

boord van zijn eigen yacht... naar Honolulu, bijvoorbeeld, of Hawai...

Diep verzonken in zijn dromen stak hij een lange dunne sigaar op, en wierp de amper halt opgerookte dure Egyptische en speciaal voor hem gefabriceerde sigaret naar buiten... en dacht aan zijn zeewaardig yacht:

‘Nemesis...’ grinnikte hij. ‘Nemesis!...’

Pas toen de Delage om de hoek van de Promenade verdwenen was liet het meisje met het ravenzwarte haar en het ranke figuur haar handtas vallen. Zij bukte zich en raapte de tas op... maar tevens, in één en hetzelfde gebaar, de half opgerookte sigaret van Dr. Louis Dupont, alias Joachim.

De wagen was bereids in de buitenwijken van Nice... en Doctor Louis Dupont in een steeds uitdagender stemming... want dit was zijn laatste en finale slag...

‘Nemesis...’

En het meisje *verdween* in een telefooncel.